

Det er den bedste anbefaling for vort danske Smør. Men det beror paa en Feiltagelse; den ærede Ordfører sagde, at de gavede det ud for „danish mixture“, men det er ikke det samme som dansk Kunstsmør; nei, det er hollandsk Kunstsmør, som anmelder som Reklame for sig, at det er blandet med det fineste danske Smør. Der er saa lidt dansk Kunstsmør fremkommet paa de engelske Markeder, at de næppe vilde lade deres Smør paatage sig dets Udseende; i saa Fald maatte de ogsaa have de ovale Foustager. Nei, om „danish mixture“ sige de selv, at det kommer i danske Foustager, altsaa de gamle Foustager. Endelig indtager Mindretallet den Stilling, at det siger: Vi vilde i det Mindste have en Lov som denne her; kunne vi ikke faae den, saa fordre vi meget, meget Mere, saa vilde vi have Forbudet gjenneført og have det jaatalde — rene Vand. Men med Hensyn til rent Vand skal jeg dog bemærke, at det er der slet ikke Tale om, det er en Umulighed, som jeg tidligere har tilladt mig at sige, maatte man da gaa til at forbyde al Slagning af Oger her i Landet; thi enhver Husmoder kan lave Oleomargarin og blande det i Smørret, saa det kan ikke lade sig gjøre at skaffe rent Vand. — Der er en anden Side som er meget farlig, og det er den, at man begynder at tale om Udførsels- og Indførselsforbud; vi have i disse Dage ogsaa hørt, at der var Tale om Indførselsforbud mod amerikansk Fedt; jeg tilstaar, at jeg forstod ikke den ærede Ministers Benaevnelse tgaar, han sagde, at der ikke var Tale om at forbyde Spisefedt, men jeg veed ikke om der var Tale om Indførselsforbud mod andet Fedt, det kunde jeg ønske at vide. Jeg skal ikke negte, at det efter min Mening er temmelig letfindigt, naar vi her i Landet begynde at tale om Indførsels- og Udførselsforbud. Lad os huske paa mine Herrer, at hele vort Jordbrugs Eksistens, som det har udviklet sig i den sidste Menneftaalder, beror udelukkende paa en udholdende og kraftig Udførsel af forbedrede Produkter; thi Alt, hvad vi udføre, Alt, hvad Jordbruget frembringer, gaar ud paa at fremstille Luxusartikler jaavel af Svin og Kvæg som særlig Smør; det bliver ved at være Bestræbelsen mere og mere, og det er til England vi skulle hen; det er England, der er vort væsentlige Marked. Nu vilde De erkjende, at England netop staar i Strid med det Meste af Europa; de hævde Frihandelsprincippet og se med Harmepaa de Toldmure, som reise sig, den ene efter den anden omkring Landene, Toldmure, som gjøre, at de daarlige Tider blive endnu slet-

tere ved at hindre Udviklingen af Forretningsslivet, Handel og Skibsfart. Det stiller England sig fjendtlig overfor; hvis vi, som udelukkende ere henviste til England med Ufsætningen af vore Produkter, gaa hen og vedtage Noget, som kan anses for et Forbud mod Indførsel, ligger det meget nær, at England siger: Hvad? vil I Sjælte ogsaa være med paa dette Toldkrigsomraade? Nuvel, kunne I luffe, saa kunne vi ogsaa luffe. Og jeg vil nok spørge, hvis England ogsaa luffede for vor Sveueudførsel, hvorledes vilde vi saa være stillede, efter at alle de Andre have luffet? Jeg tror, at det er i vor Interesse, at vi slutte os saa nær som muligt til den Toldpolitik, som England følger. Regeringsforslaget, og navnlig de Herrer af Mindretallet, lover os ved Hjælp af deres Forslag, at vi skulle beholde den første Plads paa det engelske Marked, men det synes mig et meget utilfredsstillende Løfte, vi kunne ikke leve af Væren alene, det, vi trænge til, er høiere Priser, men det tør de ikke love os eller give os fjerneste Haab om, og sikkert er det, at gaar Loven igjennem, have vi Udsigt til bestandig dalende Priser, men ved at blive staaende ved den Lovgivning, vi have, og kun indrette den saaledes, at den bedre sikrer mod Bedragerier, have vi Udsigt til Fremgang og til høiere Priser. Regeringen har givet nogle Oplysninger i saa Henseende, men, som de ere fremsatte, ere de ikke tilstrækkelig oplysende. De sige, at vor Udførsel er tiltaget fra 1876, da den var 31 Millioner, til i 1886 35 Millioner, og er senere steget til 45 Millioner. Det, som har kunnet give Anledning til, at en Lov som denne kan komme, og at Agitationen for en saadan Lov har kunnet lykkes her i Landet, ligger netop i disse Oplysninger, naar man ser rigtigt paa dem. I 1876 var Gjennemsnitsprisen 1,08 Ore for 31 Millioner Pund, og i 1885 86 Ore for 35 Millioner Pund, det er en Nedgang af 22 Ore; men det giver slet ikke noget klart Billede, thi i 1876 er Udførselen herfra af første Klasse Smør ikke Mere end $\frac{1}{3}$ af Eksporten, hvorimod den af simple Vare var $\frac{2}{3}$. Nu er Forholdet et andet; vi ere gaaede frem i Forbedring af Smørret saaledes, at nu $\frac{2}{3}$ er første Klasse Vare, og alligevel er Prisen saa langt nede, at uagtet vi udføre $\frac{2}{3}$ af første Klasse Smør, er Gjennemsnitsprisen kun lidt over 80 Ore, altsaa samtidig med, at vi udfører Mere, er Priserne gaaede saa langt ned, medens Forbringerne ere blevne stadig strengere. I hvilken Grad Prisen er gaaet ned, vil fremgaa naar jeg siger, at det er mig bekjendt, at f. Ex. i 1876 blev et Godsmeieri hortforpagtet; Meieriforpagteren